

Pere Faura

Coreògraf i ballarí

El més interessant de Ballar era demostrar que tothom pot ballar i que pot ser una experiència transformadora. No hem caigut ni en el talent show ni en el concurs

És el protagonista de **Ballar**, la nova sèrie de TV3 sobre dansa, on fa tallers amb tot tipus de col·lectius socials que no han tingut contacte anterior amb la dansa. El fet de ser un dels coreògrafs que més referents audiovisuals usa en les seves obres no enterboleix, sinó que accentua la seva visió crítica sobre el paper de la televisió i la seva pròpia feina dins aquest marc.

Al primer programa de *Ballar vas anar a la presó de Lladoners a fer un taller amb convictes. Quina manera més forta de començar!*

Es volia buscar un cop d'efecte, però també va ser el primer capítol acabat, i tenia a veure amb la llibertat, una de les característiques de la dansa.

Com sorgeix la idea del programa?

Al Departament de Dansa de la Generalitat i al Cesc Casadesús se'ls va ocórrer la idea de cara a la creació de públics i va coincidir que van veure'm presentant la *Caravana de Tràilers*. Van pensar que també funcionaria per a un programa de televisió barreja entre *El Foraster* i *Òpera amb Texans*. TV3 va buscar la productora, Goroka.

I com va anar?

Compartíem la idea que es pot fer entreteniment sense caure en productes de baixa qualitat. Vam pensar en què cada capítol anés lligat a un valor positiu de la dansa: la llibertat, el risc, la lluita... Per falta de temps i que el pressupost no permetia implicar més professionals - pensaven que ho farien només per sortir en pantalla, però no és prou - es va canviar el format original. Per mi, el més interessant era demostrar que tothom pot ballar i que pot ser una experiència transformadora. Després el taller va passar a ser una part molt petita del programa. Però he de dir que el programa està molt ben fet i que no hem caigut ni en el *talent show* ni en el concurs, i que farà venir ganes de ballar.

De petit, t'havies enganxat a algun programa d'aquests?

Jo em vaig enganxar a les pel·lícules com *Grease*, *Dirty Dancing* i altres merdes d'aquestes perquè les llogava al videoclub o les feien a la televisió, i aleshores jo me les gra-

vava amb el VHS i les mirava un cop i un altre.

Quina és la diferència entre preparar una coreografia i un programa de televisió?

Un dia em van dir: "Ei, que suen!" I és clar que sues quan balles! La televisió és mentida, la realitat queda transformada en una cosa que sembla real però no ho és. A més, en la dansa cuidem molt el procés, perquè el procés transforma el producte. En televisió es pensa directament el producte. La manera de presentar el cos és molt diferent, però poden fer bona parella, si dones temps per assajar, investigar... i deixar que el cos sui!

Creus que donem massa importància al que surt a la televisió?

La televisió valida i dona prestigi, encara que es tracti del projecte artístic menys important de la teva vida. Ara s'ha fet més ràpida absorbint models de les xarxes socials, alterant l'atenció i creant addicció. És com si t'anessin donant caramels, cada cop més ràpid, i no poguessis parar perquè saps que te n'espera un altre quan acabis el que tens a la boca, i te'l menges encara que no t'agradi, perquè potser el següent serà millor, i així vas engrapant sense parar.

T'havies imaginat mai fent televisió?

Havia fet molta publicitat per guanyar diners; m'agafaven per fer el paper del nen ximple que li cau el gelat quan veu una tia bona. També vaig fer de secundari en una pel·lícula que va ser un fracàs, i algun videodansa amb l'Iñaki Álvarez. El cinema continua sent part de la meua inspiració per la manera de gravar el cos i les narratives que suggereix. Però el cinema és "allà i llavors", mentre que el teatre és "l'aquí i ara".